

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

11 februarie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

examinînd, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Ialoveni din 22 octombrie 2013 și deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2014, declarat de avocatul Eduard Digore în numele inculpatului

***Zloteanu Dan Mircea**, născut la
18 iunie 1970, originar și locuitor al mun. Chișinău, or.
Codru, str. Schinoasa-Deal 1, cetățean al R. Moldova,
fără antecedente penale.*

***Termenul de examinare a cauzei**
în instanța de fond: 28 ianuarie – 22 octombrie 2013,
în instanța de apel: 06 decembrie 2013 – 20 ianuarie 2014,
în instanța de recurs: 16 aprilie – 17 iunie 2014;
în instanța de apel: 14 iulie – 02 octombrie 2014,
în instanța de recurs: 11 decembrie 2014 – 11 februarie 2015;*

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Ialoveni din 22 octombrie 2013, Zloteanu Dan a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat, pe un termen de probă de 2 ani.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că Zloteanu D. este învinuit că, la 27 noiembrie 2012, ora 18.55, conducînd automobilul de model „LAND ROVER FREELANDER 2.0 TD4” cu nr. de înmatriculare B 55 ZLT pe traseul la intrarea în s. Dănceni, r-nul Ialoveni, nu a ținut cont de prevederile 45 alin. (1), (2) al Regulamentului Circulației Rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 357 din 13 mai 2009, care stipulează expres că conducătorul de vehicul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită,

ținând permanent seama de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; situația rutieră, iar în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, a manifestat neatenție în situația rutieră cu condiții de vizibilitate redusă din cauza întunericii, ceții și lipsei de iluminare a sectorului dat de drum, având posibilitatea tehnică de a evita impactul cu pietonul, l-a tamponat pe V. Ungureanu, care traversa strada de la stînga spre dreapta, în apropierea trecerii pentru pietoni, și care după tamponare a fost transportat la spital, unde a decedat.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 160/2346 din 24 decembrie 2012, în rezultatul tamponării lui V. Ungureanu i-au fost cauzate traumă cranio-cerebrală închisă, traumă închisă a cutiei toracice, traumă închisă a abdomenului și bazinului, echimoze și escoriații pe membrele superioare și inferioare, mobilitate patologică a patelilor, hemoragii în țesuturile moi ale gambei drepte, ce în comun se califică ca vătămare corporală gravă și au legătură cauzală directă cu survenirea decesului.

Instanța a statuat că inculpatul nu a recunoscut vina și a explicat, că conducea vehiculul pe drumul din s. Suruceni spre s. Dănceni - Chișinău, fiind ceață, întuneric și vizibilitatea redusă. La ieșirea din localitatea Dănceni, avînd viteza de 40-50 km/h, s-a intersectat cu un alt mijloc de transport la trecerea de pietoni. În acel moment a observat în față o pată de umbră, care a apărut brusc. A încercat să evite accidentul dar n-a reușit și l-a lovit cu farul pe V. Ungureanu. Victima se afla la o distanță de 4-5 metri de la trecerea de pietoni. A tras victima de pe carosabil și a contactat ambulanța. Fiind sau nu vinovat, a acordat familiei Ungureanu toate cheltuielile funerare, de 25.000 lei și 740 euro.

Totodată, instanța a reținut că vina inculpatului a fost confirmată probele administrate pe caz.

Astfel, martorul N. Ungureanu a explicat că au coborît cu fratele din autobus la locul special amenajat pentru oprire, la intrarea în s. Dănceni. El s-a pornit să traverseze strada pe trecerea de pietoni, iar fratele a rămas mai în urmă. După ce a traversat drumul a auzit o lovitură, întorcîndu-se a văzut că fratele a fost lovit de un autoturism. Victima traversa strada la vre-o 3 metri de la trecerea de pietoni. În momentul impactului autobuzul era la o distanță de 30-40 metri de la oprire.

Martorul V. Vîlcu a explicat că este șoferul autobuzului pe ruta Chișinău-Dănceni-Malcoci. La oprirea din s. Dănceni, loc special amenajat cu trecere pentru pietoni, a staționat și prin ușa din față au coborît frații Ungureanu. Deplasîndu-se mai departe, la vre-o 70-100 metri, s-a intersectat cu un autoturism care avea farurile aprinse la faza scurtă. Nu a văzut ce sa întîmplat după.

Din declarațiile acestor martori rezultă că la momentul angajării de către victimă în traversarea drumului, autobuzul era plecat de la locul în care a oprit.

Prin urmare, afirmațiile martorului A. Meșină că autobuzul și autoturismul implicat în accident sau intersectat îndată după ce a pornit autobuzul și că V. Ungureanu s-a angajat în traversarea drumului imediat după ce a coborît din

autobuzul care staționa, nu pot fi reținute. După cum s-a stabilit în ședința de judecată, victima s-a angajat în traversarea drumului după ce autobuzul era plecat de la locul în care a oprit.

În ședință s-a mai stabilit că vehiculul condus de inculpat, după ce s-a intersectat cu autobuzul din care coborîse frații Ungureanu, nu s-a intersectat cu alte mijloace de transport pînă la producerea accidentului rutier.

Contradicțiile în declarațiile martorului V. Vîlcu privind distanța de la locul de oprire și a intersectării cu un automobil inculpatului, și în declarațiile martorului N. Ungureanu cu referire la distanța de la locul de oprire a autobuzului în momentul accidentării victimei, sunt explicate prin perceperea și aprecierea subiectivă de către martori a distanței.

Astfel, argumentele apărării că victima s-a angajat în traversarea străzii imediat, ieșind din spatele autobuzului, contrar prevederilor pct. 116 alin. 1 lit. a) și b) din Regulamentul circulație rutiere, nu sunt întemeiate și nu pot fi reținute.

Or, s-a stabilit că partea vătămată, traversînd de la stînga spre dreapta carosabilul, care conform schemei accidentului rutier are o lățime de 9 metri, a fost accidentat la o distanță de 3,35 m. de la marginea carosabilului spre care se mișca, la o distanță de 4,70 m. de trecerea pietonală, pe sensul de deplasare a mijlocului de transport, fiind în raza de vizibilitate a conducătorului vehiculului.

Mai este stabilit că accidentul s-a produs în condiții de vizibilitate redusă din cauza întunericului și a ceții, pe sector de drum neiluminat, fapt confirmat prin declarațiile inculpatului, martorilor V. Vîlcu, N. Ungureanu și A. Meșină.

Chiar dacă, după cum afirmă inculpatul, se deplasa regulamentar, cu o viteză de 40-50 km/h, el urma să țină permanent seama de dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, situația rutieră, iar în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, fapt neglijat de inculpat.

Mai mult, accidentul s-a produs în zona pietonală la o distanță de doar 4,70 m. după trecere de pietoni și inculpatul era obligat să manifeste o atenție sporită la drum.

Victima a traversat strada în afara trecerii de pietoni, adică neregulamentar, contrar prevederilor pct. 114 alin. 1 din Regulamentul circulație rutiere, și la cercetarea toxicologică în sângele cadavrului s-au depistat 1,3 % alcool etilic - stare de ebrietate alcoolică ușoară, însă aceste fapte nu îndreptățesc ignorarea de către inculpat a regulilor circulației rutiere.

Potrivit pct. 6 din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 20 din 08.07.1999 „Despre practica judiciară cu privire la aplicarea legislației în cadrul examinării cauzelor penale referitor la încălcarea regulilor de securitate a circulației și exploatare a mijloacelor de transport”, nu poate fi temei pentru eliberarea conducătorului auto de răspundere penală în cazul în care în acțiunile lui există componenta de infrațiune, chiar în cazul în care regulile circulației rutiere au fost încălcate și de către pătimit. Asemenea circumstanțe pot fi luate în considerație de către instanța judiciară doar ca circumstanțe atenuate.

Instanța a acceptat argumentele apărării că nu a fost probat faptul că inculpatul nu a respectat obligația să cedeze trecerea pietonilor aflați în traversarea drumului pe partea carosabilului în direcția de mers a vehiculului la trecerile pentru pietoni, cu circulația nedirijată și obligația să manifeste prudență sporită și, în caz de necesitate, să reducă viteza pînă la limita care i-ar garanta siguranța traficului sau chiar să oprească, în cazurile în care se deplasează pe lângă vehicule de rută oprite în stații și a exclus din învinuirea inculpatului încălcarea prevederilor pct. 11 lit. f), și a pct. 46 lit. c) al Regulamentului Circulației Rutiere, ca fapte ce nu și-au găsit confirmare în ședința de judecată.

Totodată, instanța a conchis că afirmațiile inculpatului că victima a apărut brusc, din spatele autobuzului pe banda opusă și el a fost în imposibilitate de a evita accidentul, nu poate fi luată în considerație deoarece contravin probelor administrate, urmărind scopul apărării sale.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul unei persoane.

La stabilirea pedepsei instanța a ținut cont că inculpatul a săvârșit infracțiunea pentru prima dată, are la întreținere 2 copii minori, a acordat un ajutor material benevol rudelor victimei în sumă de 21.200 lei și 740 euro, că reprezentantul legal al victimei nu are față de inculpat careva pretenții, că producerea accidentului a avut loc și din vina victimei, care a încălcat regulile circulației rutiere, că circumstanțe care ar agrava răspunderea inculpatului lipsesc, și a concluzionat că corectarea și reeducarea lui este posibilă fără izolarea de societate, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate, conform prevederilor art. 90 Cod penal, cu privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport pe termenul minim prevăzut de lege.

3. Avocatul Eduard Digore a declarat apel, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatul să fie achitat, din lipsa elementelor infracțiunii.

Apelantul a indicat că producerea accidentului a avut loc din vina victimei, fapt admis de prima instanță drept circumstanță atenuantă.

În situația concretă, inculpatul nu a avut posibilitatea reală tehnică de a preîntîmpina lovirea pietonului care, fiind în stare de intoxicație alcoolică, a încălcat cerințele Regulamentului circulației rutiere.

Inculpatul, conducînd automobilul, era în drept să se bazeze pe respectarea regulilor circulației rutiere și din partea pietonilor.

Instanța absolut eronat, prin interpretarea greșită și apreciere incorectă a probelor a reținut încălcarea de către inculpat a prevederilor art. 45 alin. 1) și 2) din Regulament.

În cadrul cercetărilor judecătorești nu s-a stabilit depășirea vitezei de deplasare de către inculpat.

Este eronată afirmația instanței, nefiind bazată pe nicio probă, că inculpatul ar fi avut posibilitatea tehnică de a evita impactul cu victima.

Că partea vătămată s-a angajat în traversarea străzii imediat, ieșind din spatele autobuzului, contrar prevederilor pct.116 alin. 1 lit. a) și b) din Regulamentul circulației rutiere este probat prin declarațiile inculpatului și a martorului A. Meșină.

Martorul N. Ungureanu a afirmat că el și victima au traversat strada în spatele autobuzului, însă acest fapt a fost ignorat de către instanța de fond, care nu l-a luat în considerație.

Prin declarațiile martorului A. Meșină și ale inculpatului s-a dovedit clar că autobuzul și autoturismul implicat în accident s-a intersectat îndată după ce a pornit autobuzul care staționase pe carosabil și care ascundea câmpul de vizibilitate al conducătorului auto, care se deplasa cu viteză regulamentară pe banda opusă și că V. Ungureanu s-a angajat imediat în traversarea drumului după autobuz, când inculpatul, conducând autoturismul, a fost în imposibilitate tehnică reală de a observa obstacolul apărut pe neașteptate și să-l evite.

Injust instanța a apreciat critic declarațiile obiective ale martorului A. Meșină și a concluzionat ca fiind corecte declarațiile martorilor N. Ungureanu și V. Vîlcu, care de au fost contradictorii, fiind combătute prin alte probe cercetate.

Oprirea neregulamentară pe traseu a autobuzului de către conducătorul acestuia V. Vîlcu a dus la traversarea neregulamentară, în afara trecerii de pietoni, a victimei și, ca urmare, la producerea consecințelor survenite.

Lipsește latura obiectivă și cea subiectivă în acțiunile sau inacțiunile inculpatului, iar acuizarea nu a demonstrat vinovăția lui și încălcarea de către acesta a respectivelor prevederi ale Regulamentului circulației rutiere, căci inculpatul a condus mijlocul de transport cu viteză redusă, în limitele regulamentare de 40-50 km/h, accidentul nu s-a produs pe trecerea de pietoni, la fața locului nu era amplasată nici o stație și vehiculul de rută era oprit pe carosabil, fapt ce a obstrucționat câmpul de vizibilitate al inculpatului.

Instanța de fond a dat apreciere contradictorie declarațiilor martorilor, care urmau a fi apreciate critic și nu s-a bazat pe nici o probă directă ce ar confirma vinovăția inculpatului.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 ianuarie 2014, apelul a fost admis, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărîre.

Zloteanu Dan a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat, pe un termen de probă de 2 ani.

Instanța de apel a reținut că sentința nu corespunde cerințelor art. 394 CPP, deoarece în partea descriptivă a sentinței nu a descris fapta criminală, considerată ca fiind dovedită, dar s-a referit la fapta încriminată inculpatului de către organul de urmărire penală.

Probele administrate la dosar coroborează între ele și confirmă faptul că inculpatul, conducând mijlocul de transport a încălcat regulile de securitate a circulației, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul unei persoane, adică că a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. b) CP.

5. Avocatul Eduard Digore a declarat recurs ordinar, în care a solicitat casarea deciziei menționate și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că instanța de apel neîntemeiat a casat din oficiu sentința, pe când urma să achite inculpatul. Instanța nu s-a expus asupra tuturor motivelor din apel.

6. Potrivit deciziei Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 17 iunie 2014, recursul a fost admis, casată decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a statuat că instanța de apel, menționând în decizia sa un cumul de 7 probe, de fapt nu le-a dat citire, acestea nefiind examinate și cercetate în instanța de apel, ce rezultă din obiecțiile depuse asupra procesului verbal al ședinței de judecată din instanța de apel și admise de către aceasta.

Prin urmare, instanța de apel, potrivit art. 414 alin. (6) Cod de procedură penală, nu era în drept să-și întemeieze concluziile pe probe cercetate de prima instanță, dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul verbal.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 octombrie 2014, apelul a fost respins ca nefundat.

Instanța de apel a indicat că în apel nu se arată precis, clar și convingător motivul care să se poată aprecia că dacă s-ar fi admis, ar fi schimbat soluția dată de prima instanță cu privire la vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate.

Apelantul își întemeiază cerințele cu privire la aprecierea probelor administrate în cauză, dar, după cum rezultă din conținutul sentinței, prima instanță s-a ocupat în mod judicios cu această activitate, acordând deplină eficiență prevederilor articolului 101 Cod de procedură penală.

Starea de fapt și de drept constatată de prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevate în cuprinsul sentinței.

Sentința cuprinde elementele definitorii condamnării, prevăzute de articolul 394 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală.

Probele prezentate în ședința de judecată și puse la baza sentinței, fiind obținute legal, sînt admisibile și sînt apreciate conform prevederilor articolului 101 Cod de procedură penală.

Astfel, sînt pertinente, concludente, utile și veridice probele puse la baza condamnării inculpatului, și anume: declarațiile succesului părții vătămate T. Cotruță, a martorilor N. Ungureanu, V. Vîlcu și A. Meșină, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 27.11.2012, fototabelele anexate și schema accidentului rutier din care rezultă că accidentul s-a produs pe traseul la intrarea în s. Dănceni, r-nul Ialoveni, iar victima a fost accidentată la o distanță de 3,35 m. de

la marginea carosabilului spre care se mișca, la o distanță de 4,70 m. de trecerea pietonală, pe sensul de deplasare a mijlocului de transport condus de inculpat, raportul de expertiză medico-legală nr. 160/2346 din 24.12.2012 că victimei i-a fost cauzată vătămare corporală gravă, fiind în legătură cauzală directă cu decesul, procesul-verbal din 29.11.2012 de cercetare a obiectului - mijlocului de transport de model „LAND ROVER FREELANDER 2.0 TD4” cu nr. de înmatriculare B 55 ZLT, la care au fost depistate defecțiuni la farul din dreapta față, la reșoul și capota din față.

Deci, este constatată cu certitudine vinovăția inculpatului cu privire la încălcarea prevederilor articolului 45 alin. (1) și (2) din Regulamentul Circulației Rutiere, precum și legătura cauzală dintre încălcarea respectivă și rezultatul infracțional - tamponarea pietonului Vasile Ungureanu, care traversa strada de la stînga spre dreapta în apropierea trecerii pentru pietoni, care fiind transportat la spital, în urma vătămarilor corporale grave suportate, a decedat.

În acest context, nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor, instanța de apel reluînd concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare.

Față de lucrul judecat de primă instanță, s-a constat motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta incriminată prin rechizitoriu inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrînd cu prisosință soluția dată de prima instanță. În cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătînd în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*Hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Prin urmare, este corectă concluzia primei instanțe privind starea de fapt constatată și privind determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvîrșite de inculpat și semnele componenței de infracțiune prevăzute în baza articolul 264 alin. (3) lit. a) Cod penal - încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul unei persoane.

Urmărirea penală și judecata în fond s-au desfășurat cu respectarea procedurii prevăzute de lege și nu s-a constat încălcări, care atrag nulitatea actelor procedurale efectuate.

8. Avocatul Eduard Digore a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că instanța de apel a admis o eroare gravă de drept și de fapt când nu s-a expus asupra motivului invocat în apel că instanța de fond, pronunțând sentința de condamnare, a depășit limitele învinuirii.

Or, instanța de apel, nu s-a expus asupra niciunui aspect de drept sau de fapt al cauzei, ci doar s-a rezumat a reproduce sentința primei instanțe.

Instanța de apel a admis ilegal faptul constatării eronate de către instanța de fond că inculpatul ar fi avut posibilitate tehnică de a evita impactul cu victima, prin ce a depășit limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

Instanța de fond a constatat cu absurditate că partea vătămată se afla în raza de vizibilitate a conducătorului auto, fără a specifica a cărui conducător auto și despre care vehicul se menționează, și din care probe ar reieși acest fapt, iar instanța de apel nu s-a pronunțat asupra acestui motiv.

Martorul V. Vîlcu a declarat că a pornit deplasarea și la circa 70-100 m a observat un autoturism, însă nu a putut declara cu certitudine care era modelul, culoarea acestuia sau alte particularități ale mijlocului dat de transport. Deci, instanțele nu au stabilit cert că acel mijloc de transport ar fi fost anume cel condus de către inculpat.

Instanța de fond a ignorat declarațiile obiective ale martorului A. Meșină, care a confirmat că inculpatul se deplasa cu o viteză redusă, iar accidentul rutier s-a produs în afara trecerii de pietoni, la 4,70 m de la trecerea de pietoni, că autobuzul era staționat pe carosabil înaintea trecerii de pietoni, iar victima a ieșit brusc de după autobuz și nici la 2 pași a fost accidentată.

Instanța de apel nu a dat nicio apreciere acestei probe, în coroborare cu celelalte.

Instanța de fond nu a explicat în ce mod s-a manifestat concret încălcările prevederilor pct. 45 alin. 1) și 2) ale Regulamentului Circulației Rutier imputate inculpatului, însă asupra acestui motiv, instanța de apel de asemenea nu s-a pronunțat.

Cu referire la constatările instanței de fond privind zona pietonală, aceasta a făcut confundări a noțiunii respective și a încălcat prevederile art. 325 alin. (1) CPP, depășind limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

Instanța de apel nu s-a pronunțat nici asupra acestui motiv din apel, legitimând constatările ilegale ale primei instanțe.

Instanțele nu au făcut trimitere la careva probe care ar dovedi că inculpatul nu a manifestat atenție sporită.

Instanța de apel nu s-a expus asupra faptului că martorul N. Ungureanu se afla în stare de ebrietate alcoolică, iar martorul V. Vîlcu a încălcat regulile de circulație rutieră, ce denotă subiectivismul în declarațiile lor.

Astfel, instanța de apel nu s-a expus asupra motivului că instanța de fond se contrazice atunci când apreciază critic declarațiile martorului A. Meșină, luând în considerație declarațiile martorilor N. Ungureanu și V. Vîlcu, ca apoi să remarce existența contradicțiilor în declarațiile acestor ultimi martori.

Oprirea neregulamentară pe traseu a autobuzului de către V. Vîlcu a dus la faptul traversării neregulamentare, în afara trecerii de pietoni a victimei și producerea consecințelor survenite.

Instanța de fond prin faptul excluderii din acuzare a încălcării pct. 11 lit. f) și a pct. 46 lit. c) al Regulamentului Circulației Rutiere, a constatat cert faptul că accidentul rutier nu s-a produs pe trecerea de pietoni și loc specializat pentru stații nu exista.

De aici, sunt contradicții în aprecierile date de către instanța de fond și neapreciate de către instanța de apel, căci din moment ce nu s-a probat existența vreunui loc de staționare pentru vehicule de rută, se combat declarațiile martorilor V. Ungureanu și V. Vîlcu, care au afirmat că autobuzul ar fi staționat în stație.

Inculpatul nu a avut posibilitatea reală de a preîntîmpina impactul cu victima, care fiind în stare de intoxicație alcoolică, a încălcat cerințele Regulamentului Circulației Rutiere. Victima a traversat strada în afara trecerii de pietoni, neregulamentar, contrar prevederilor pct. 114 alin. 1) din Regulament și la cercetarea toxico-chimică în sângele cadavrului s-au depistat 1,3% alcool etilic, adică victima se afla în stare de ebrietate alcoolică.

Din moment ce inculpatul nu a încălcat nici o prevedere a Regulamentului Circulației Rutiere, vinovăția acestuia lipsește.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

9. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului respectiv pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cînd hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, cînd instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, cînd nu au fost întrunite elementele infracțiunii. Conform art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și cu privire la argumentele invocate în recursul ordinar (*pct. 8 din decizie*), în care nici nu se conțin referiri la erori de drept concrete și clar definite, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărîrilor

contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2 și 7 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpatului, succesorului părții vătămate, T. Cotruță, martorilor V. Vîlcu, N. Ungureanu și A. Meșină, raportul de expertiză medico-legală nr. 160/2346 din 24.12.2012, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 27.11.2012, fototabelele, schema accidentului rutier, procesul-verbal de cercetare a mijlocului de transport de model „LAND ROVER FREELANDER 2.0 TD4”, n/î B 55 ZLT, din 29.11.2012, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării (*f.d. 155-159 vol. I, f.d. 25-30 vol. II, pct. 3, 7, 8 din decizie*).

Mai mult, recursul declarat, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au estimat circumstanțele cauzei (*pct. 8 din decizie*).

Însă, potrivit art. 27 alin. (1), 414 alin. (1), (2), 434 Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, instanța de recurs verifică legalitatea hotărîrii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei.

Deci, activitatea instanțelor judecătorești privind aprecierea sau reaprecierea probelor conținute în dosarul penal și a circumstanțelor cauzei, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, și invocarea în cadrul unui recurs în anulare doar a aprecierii probelor în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și nu constituie în sine o eroare gravă de fapt (*art. 6 pct. 11/1 Cod de procedură penală*), astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, este lipsită de orice suport legal.

Totodată, argumentul recurentului că instanțele ar fi depășit limitele învinuirii indicînd că inculpatul a avut posibilitatea tehnică de a evita impactul nu este relevant, deoarece concluzia respectivă rezultă din dispoziția art. 45 al Regulamentului Circulației Rutiere. Dacă inculpatul le-r fi respectat, posibilitatea tehnică de a evita tamponarea victimei devenea una certă.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că nu au admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, că hotărîrile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că instanța de apel s-a

pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că în acțiunile inculpatului au fost întrunite elementele infracțiunii incriminate, că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Eduard Digore în numele inculpatului Zloteanu Dan Mircea împotriva sentinței Judecătoriei Ialoveni din 22 octombrie 2013 și deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2014, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 04 martie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco